

ನವೆಂಬರ್‌ನ ನಾದಲೀಲೆಯ 'ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ' ಅನುದಿನದ ಡಿಂಡಿಮವಾಗಿ ಅನುರಣಿಸಲಿ

ಕನ್ನಡ ಅನ್ನದ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹಂಬಲಿಸುವ ನಾವು, 'ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ'ಕ್ಕೆ ಪೌಷ್ಟಿಕಾಂಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎನ್ನುವ ಸಿದ್ಧ ಆಹಾರ ಪೂರೈಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಕನ್ನಡದ ಮನೆ ಅಡುಗೆ ಅನವಶ್ಯಕ ಎನ್ನುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಈ ಓಟದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವಷ್ಟೇ ನವೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವ-ಅನನ್ಯತೆಯೇ ಸವೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಈಶ್ವರ

ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದು ಆಯಾ ಭಾಷಿಕರ ಪಾಲಿಗೆ ಭಾವುಕ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಭಾಷೆಯೊಂದಿಗೆ ತಳಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ 'ಮಾತೃ' ಎನ್ನುವ ವಿಶೇಷಣ ಭಾವುಕತೆಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವಂತಿದೆ. ನಾಣ್ಯದರಡು ಮುಖಗಳಂತೆ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಭಾವುಕತೆಯ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಕನ್ನಡವೂ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ. 'ಕನ್ನಡ ಮಾಸ'ದ ನವೆಂಬರ್ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿನೂ ನುಡಿಪ್ರೇಮದ ಬಿಸುಪು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಳಗುವ ಕನ್ನಡ ಡಿಂಡಿಮದ ಮೊಳಗು, 'ಸತ್ತಾಹರನು ಬಡಿದೆಚ್ಚರಿಸು' ಎನ್ನುವ ಕುವೆಂಪು ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವಷ್ಟು ಪ್ರಖರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನವೆಂಬರ್‌ನ ನಾದಲೀಲೆಯ ನಂತರ ಕನ್ನಡ ಡಿಂಡಿಮ ಆಗಾಗ ಮಂದ್ರಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಮಿಡಿಯುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಉಳಿದಂತೆ ಜೂಗರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡಪ್ರೇಮದ ಪರಿ.

ಭಾವುಕತೆಯ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೊರತಂದು ವರ್ತಮಾನದ ಅಗತ್ಯವನ್ನಾಗಿಸುವುದು ಸದ್ಯದ ಜರೂರು. ವರ್ತಮಾನದ ಅಗತ್ಯ ಎಂದಕೂಡಲೇ, 'ಕನ್ನಡ ಅನ್ನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆಯೇ?' ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಅನ್ನಕ್ಕೂ ಭಾಷೆಗೂ ನಂಟು ಉಂಟಾಗಿರುವುದು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ. ಭಾಷೆ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ದಾರಿಯಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಉಬ್ಬರ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಚಾಲ್ತಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ನಂಬಿಕೆ. ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗೂ ಅನ್ನಕ್ಕೂ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ನಾಲಗೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಲಿಖಿತ ರೂಪದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಂಡವಾಳವಾಗಿ ಕೊಂಡ ಕೆಲವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಸಮಾಜದ ಬಹುತೇಕರ ಪಾಲಿಗೆ ಅನ್ನವೆನ್ನುವುದು ದೈಹಿಕ ದುಡಿಮೆಯ ಉತ್ಪನ್ನ. ರೈತಾಪಿ ವರ್ಗ ಹಾಗೂ ಕೃಷಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಸಮುದಾಯಗಳ ಜನ ಬದುಕು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೆವರನ್ನೇ ಇಂಧನವಾಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಈ ಸಮೀಕರಣ ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದು, ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕತೆ ಮೇಲುಗೈ ಸಾಧಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಬದಲಾದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅನ್ನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸುವ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದೆ.

ಭಾಷೆಯೊಂದು ಅನ್ನದ ದಾರಿಯಾಗುವುದು ಎಂದರೇನು? ಉದ್ಯೋಗ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವುದು ಎನ್ನುವುದು ಸರಳ ಉತ್ತರ. ಹಾಗಾದರೆ, ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ದೊರೆಯುವ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲವೇ? ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ದೊರೆಯುವ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಭಾವಕೋಶಕ್ಕೆ ಮೌಲ್ಯವಿಲ್ಲವೇ? ಇಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು, ಹಣಗಳಿಕೆಯೇ ಬದುಕಿನ ಪರಮ ಗುರಿಯಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಅಮುಖ್ಯವೆನ್ನಿಸಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಅನ್ನದ ಭಾಷೆಯ ವಕಾಲತ್ತು ವಹಿಸುವಾಗ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್. ಆದರೆ, ಜರ್ಮನಿ, ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಜಪಾನ್ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ನೆರೆಯ ದೇಶ ಚೀನಾ - ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸದೆ ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಈ ದೇಶಿಗರು, ಬದುಕಿನ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗೆ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಡುವ ಮೂಲಕ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಎರಡನೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪರಿಷ್ಕೃತಿ ತಿರುಗುಮುರುಗು. ಕನ್ನಡ ಅನ್ನದ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹಂಬಲಿಸುವ ನಾವು, 'ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ'ಕ್ಕೆ ಪೌಷ್ಟಿಕಾಂಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎನ್ನುವ ಸಿದ್ಧ ಆಹಾರ ನಮ್ಮ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಕನ್ನಡದ ಮನೆ ಅಡುಗೆ ಅನವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಈ ಓಟದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವಷ್ಟೇ ನವೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವ-ಅನನ್ಯತೆಯೇ ಸವೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಸುಪುಷ್ಪಗೊಳಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ತುರ್ತು ಆದ್ಯತೆಯಾಗಬೇಕು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ, ಉನ್ನತ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ, ಔದ್ಯಮಿಕ ಹಾಗೂ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ-ವಿಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಸಾಕಷ್ಟಿವೆ. ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಅವರು ಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತ, ನಾವು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನಹರಿಸಬೇಕು. ಅವುಗಳೆಂದರೆ: ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬಳಸಬೇಕು. ಕನ್ನಡೇತರರು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಒತ್ತಾಯಿಸಬೇಕು ಹಾಗೂ ಅವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಕಲಿಯಲು ನಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದ ನೆರವು ನೀಡಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಮಾತನಾಡುವುದು ಕೀಳರಿಮೆ ಎನ್ನುವ ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ಹೊರಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಸಿನಿಮಾ, ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ, ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಆದ್ಯತೆಯಾಗಬೇಕು. ಫೇಸ್‌ಬುಕ್, ವಾಟ್ಸ್‌ಆಪ್, ಲೈವ್, ಅಂತರ್ಜಾಲಗಳಂತಹ ವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬಳಸಬೇಕು. ವಿಕಿಪೀಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವ ಕೆಲಸ ನಡೆಯಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಕೆಲಸಗಳು. ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೂ ಜಗತ್ತನ್ನು ನಮಗೆ ಒಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಎರಡು ಮಾರ್ಗಗಳು ನಮ್ಮದುರಿಗಿವೆ. ಎರಡನೇ ಮಾರ್ಗ ನಮ್ಮದಾಗಬೇಕು.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.